

РЕШЕНИЕ

№ 185

гр. С., 14.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ирина Р. Славчева

Членове: Ивайло П. Г.
Кирил Д. Павлов

при участието на секретаря Теодора Р. Вутева
като разгледа докладваното от Кирил Д. Павлов Въззивно гражданско дело
№ 20221800500335 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Община С. срещу решение № 57 от 14. 02. 2022 год. по гр. дело № 1153/2019 година на РС С., втори състав с което е признато за установено по отношение на ответника община С., че ищите С. Л. и Й. Г. са собственици на основание давностно владение и наследство на следната част от поземлен имот с пл.№ 156, парцел V, в кв.18, целият с площ от 1422 кв.м. по плана на с. Г.О. от 1971 година, а именно: частта с площ от 297 кв.м., попадаща в нереализирана улица с о. т. 88-89 и частта с площ от 422 кв.м.,попадаща извън регулация на с. Г.О. ,от ПИ V-156, целият с обща площ от 1422 кв.м.,при съсед: наследници на Й. Н. М., Б. Н. М., С. С. К., А. М. С. и улица.

Във въззивната жалба се съдържат оплаквания за незаконосъобразност и необоснованост на обжалваното първоинстанционно решение и се иска отмяната му и по същество съдът да отхвърли предявения иск и да присъди в полза на жалбоподателя Община С. разносните й по делото за първата и въззивната инстанции.

Въззиваемите Й. И. Г. ЕГН *****, както и Е. Й. Л. и Е. Й. Ц., конституирани на мястото на С. И. Л. поради смъртта й на 15. 09. 2022 година чрез пълномощника си адвокат Е. А. с писмен отговор на въззивната жалба я оспорват като неоснователна и вземат становище за потвърждаване на обжалваното първоинстанционно решение. Претендира и присъждане на направените разноси във въззивната инстанция.

Софийски окръжен съд, след преценка по реда на въззивното производство на твърденията и доводите на страните и на събраните по делото доказателства, намира следното:

При служебна проверка по реда на чл. 269 ГПК на обжалваното решение, съдът намира, че същото е валидно и допустимо.

По същество по предявения иск Софийският окръжен съд прие следното:

Й. И. Г. и С. И. Л., заместена във въззивната инстанция от наследниците й Е. Й. Л. и Е. Й. Ц. са предявили срещу Община С. иск с правно основание чл.124,ал.1 от ГПК – за

установяване по отношение на ответника, че ищите са собственици на основание давностно владение и наследство на следната част от поземлен имот с пл.№ 156, парцел V, в кв.18, целият с площ от 1422 кв.м. по плана на с. Г.О. от 1971 година, а именно: частта с площ от 297 кв.м., попадаща в нереализирана улица с о. т. 88-89 и частта с площ от 422 кв.м.,попадаща извън регулация на с. Г.О. ,от ПИ V-156, целият с обща площ от 1422 кв.м.,при съсед: наследници на Й. Н. М., Б. Н. М., С. С. К., А. М. С. и улица.

С молба от 13.05.2021 год. още в производството пред първата инстанция ищите са оттеглили иска с правно основание чл.124,ал.1 от ГПК и районния съд с нарочно определение от 18. 05. 2021 година е прекратил поради оттегляне на иска производството срещу ответниците П. Г. П., Е. С. Г. ,В. Г. Т. ,С. Г. С.ов ,Г. Г. С.ов и Ж. К. И.-наследници на С. Т. М..

Производството е продължило срещу ответника Община С..

В исковата молба се твърди, че С. И. Л., починала на 15. 09. 2022 година заместена в производството пред втората инстанция от наследниците си Е. Й. Л. и Е. Й. Ц. и ищцата Й. И. Г., като наследници на брат си Г. И. Л., починал на 14.12.2018 год. и на баща им И. Л. М., починал на 18.05.1989 год. ,б. ж. на с. Г.О., са съсобственици по давностно владение и наследство на недвижим имот, находящ се в с. Г.О., община С. ,целият с площ от 1422 кв. м., представляващ поземлен имот пл. № 156, парцел V, в кв. 18 по плана на село Г.О. от 1971 год., с площ от 752 кв. м. в регулация и с площ от 442 кв. м. извън регулация, ведно с построената в него едноетажна жилищна сграда с площ от 54 кв. м., при съсед: наследници на Й. Н. М., Б. Н. М., С. С. К., А. М. С. и улица.

Ищите твърдят в ИМ, че собствеността върху описания недвижим имот са придобили на упражнявано от тях давностно владение, заедно с техния брат Г. И. Л., починал на 14.12.2018 год. в продължение на 20 години върху целия имот, собственост на техния баща И. Л. М., за който имот нямат документ за собственост.

Твърди се в ИМ, че за признаване на правото им на собственост ищите подали молба -декларация за заверка до Община С. за извършване на обстоятелствена проверка от нотариус за целия имот ,като им била заверена само за част от имота - 752 кв. м., тъй като част от имота попада извън регулацията на с. Г.О. и нотариусът отказал издаване на констативен нотариален акт за целия имот .

В исковата молба се твърди, че върху издадената им скица е проектирана улица, която разделя имота на две части - част с площ от 752 кв. м. в регулация и за частта от имота с площ от 442 кв.м., попадаща извън регулация по плана на с. Г.О. .Твърди се ,че такава улица на място никога не е била реализирана и че целият имот с площ от 1422 кв. м. винаги е бил ограден, владян и ползван единствено и само от семейството на ищите - от техния баща до смъртта му , а по-късно от ищите и брат им в продължение на повече от 50 години общо владение.

В ИМ се твърди, че до смъртта си през 1989 год. баща им И. М. Л. е живеел в процесния имот ,заедно с втората си съпруга С. Т. М. , б. ж. на с. Г.О., починала на 02.07.1996 год.

Твърди се в ИМ, че след смъртта на С. Т. М. през 1996 год. процесният имот се владее от С. И. Л., Й. и Й. И. Г. заедно с брат им Г. И. Л., който живее в имота от 1996 год. до смъртта си на 14.12.2018 год., а те са поддържали и почиствали дворното място , като го обработвали и ползвали за градина и засаждали различни зеленчуци ,домати ,моркови и др.,също прибирали и реколтата от овощните дръвчета - ябълки, круши, сливи и др., а дворното място било оградено с ограда -тЕ. мрежа и циментови колове.

Ищите твърдят в ИМ, че след смъртта на брат си 14.12.2018 год. продължили да владеят и поддържат имота ,като владението им , заедно с владението на брат им и в продължение на повече от 20 години -спокойно, явно, непрекъснато и несмушавано от никого и понастоящем продължават да владеят и ползват само те имота.

Според изложеното в ИМ , частта от имота извън регулация с площ 422 кв. м. никога не е бил заявявана за възстановяване в ПК-С. и ОСЗ-С. и не е възстановен по реда на ЗСПЗЗ.

В петитума на исковата молба се съдържа искане, съдът да признае за установено

по отношение на ответника, че ищите са собственици на основание придобивна давност и наследяване на процесната част от поземлен имот с пл.№ 156, парцел V, в кв.18, целият с площ от 1422 кв.м. по плана на с. Г.О. от 1971 година , а именно: частта с площ от 297 кв.м., отредени за нереализирана на място улица о. т. 88 - 89 и частта с площ от 422 кв.м., попадаща извън регулация на с. Г.О. , от ПИ V-156, целият с обща площ от 1422 кв. м., при съседни: наследници на Й. Н. М., Б. Н. М., С. С. К., А. М. С. и улица.

Ответникът Община С. чрез пълномощника си юрисконсулт Е. К. оспорва предявения иск както в отговора на исковата молба, така и във въззивната жалба, а така също и на устните състезания в първата и въззивната инстанция.

Софийският окръжен съд, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните, намира за установено следното :

Видно от представеното удостоверение за наследници на И. Л. М., починал на 18.05.1989 год. ,бивш жител на с. Г.О., С. И. Л. и ищцата Й. И. Г. са негови дъщери и наследници по закон.

С. И. Л. и Й. И. Г. са сестри и законни наследници и на Г. И. Л., починал на 14.12.2018 год. син на наследодателя И. Л. М..

Видно от приложеното Удостоверение за наследници на С. И. Л., починала на 15.09. 2022 година нейни наследници са конституираните на нейно място във въззивното производство Е. Й. Л. ЕГН ***** и Е. Й. Ц. с ЕГН *****.

За признаване правото на собственост С. И. Л. и ищцата Й. И. Г. са подали за заверка от Община С. молба -декларация с вх.№ Д-13/05.04.2019 год. за извършване на обстоятелствена проверка от нотариус на процесния имот ,находящ се в с. Г.О. ,община С., целият с обща площ от 1422 кв.м., представляващ поземлен имот- имот пл.№ 156, парцел V, в кв.18 по плана на с. Г.О. от 1971 год.

С писмо изх.№ Д-13/25.04.2019 год. Община С. е отказала заверка на молбата, подадена с искане с вх.№ ЗМДТ 13/05.04.2019 год. за целия имот с площ от 1422 кв. м. Съгласно издадената скица № С-90/04.02.2019 год. имот пл.№ 156 е с площ 1422 кв. м., като част от имота с площ от 422 кв. м. попада извън регулационните граници на с. Г.О., от които 14 кв. м. се придават по регулация към парцел VI, кв.18, 297 кв.м. попадат в улица с о-т.88-89-публична общинска собственост , а за останалата част от имота с площ 669 кв. м. е отреден УПИ парцел V-156, кв.18 по регулационния план на с. Г.О., целият с площ от 752 кв.м. В писмото, препис от което е приложен по делото, е отразено, че частта от имота ,която е извън регулационните граници /442 кв.м./ попада в поземлен имот с идентификатор № 16599.1.6-земеделска територия, собственост на Община С., съгласно чл.25,ал.1 от ЗСПЗЗ, в поземлен имот с идентификатор № 16599.50.1-земеделска територия, собственост на Община С., съгласно чл.25,ал.1 от ЗСПЗЗ и полски обслужващ път - публична общинска собственост по кадастралната карта на с. Г.О..

След като са дадени указания за промяна в описа на имота от страна на Община С. , С. Л. и Й. И. Г. са подали нова молба-декларация съответно за поземлен имот с площ от 752 кв. м., за който са получили заверка от страна на общината, след подадената молба-декларация за площта, която е в регулация – 752 кв. м., а останалата част, за която ищите претендират по настоящото дело че са собственици, видно от приложените скици от кадастралната карта, е земя по чл.19 от ЗСПЗЗ.С влезлия в сила регулационен план от 1971 година, утвърден със Заповед № 0-585/1971 год. ,площта от 297 кв.м. също част от този имот е записана като улица,видно от приложената по делото скица - л.14.

По делото е представено удостоверение от кметство с. Г.О., Община С., от което е видно, че наследодателят на ищите И. Л. М. има деклариран следния недвижим имот .къща /паянтова/,построена 1950 година, плевня и дворно място от 800 кв.м.

По делото е представено удостоверение изх.№ РД-12-02-783/19.11.2021 год. на Общинска служба „Земеделие“-С. е видно ,че ОСЗ -С. има преписка с вх.№ 291 ГО за земеделски земи в землището на с. Г.О..По тази преписка има заявени и признати 20 бр. имоти, като собственик на имотите е И. Л. М. ,а Й. Г., С. Л. и Г. И. Л. негови наследници. Отразено е ,че ОСЗ-С. не може да удостовери дали имота попадащ в идентификатор № 16599.1.6 е заявен, тъй като не е посочена местност. По посочената преписка няма възстановени имоти.

По делото, в производството пред първата инстанция е допусната и изслушана съдебно-техническа експертиза, кредитирана и от настоящата въззивна инстанция, от заключението на която се установява следното:

Вещото лице е изготвило комбинирана скица на имота, като е отразило, че на място не е реализирана улица по о.т.88-89, за която по плана на село Г.О. са били отредени 297 кв.м. от процесния имот.

По скица № 156/05.01.1979 год., издадена от Община С. /стр.13/ УПИ –V, имот планоснимачен номер № 156, кв.18 е с площ от 1 366 кв.м., други 297 кв. метра от същия имот са площ, предвидена за улица - о.т.88-89, която както бе посочено не е реализирана на място и площта на целия имот е 1 553 кв.м.

В изготвената комбинирана скица към заключението на СТЕ са отразени имотите по приложените СКИЦА № 1087/19.08.1991 год., издадена от Община С./л.14/ УПИ V, планоснимачен номер № 156, кв.18 с площ от 752 кв.м., ПИ, планоснимачен номер № 156, кв.18, т.т.1 до 12 с площ от 683 кв.м., улица - о.т.88-89 –отразена като публична общинска собственост т.т.4,5,8,9-4 с площ от 297 кв.м., имот извън регулация с площ от 442 кв.м., площ на целия имот -1422 кв.м. и скица № С-90/04.02.2019 год., издадена от Община С. - УПИ V, планоснимачен номер № 156, кв.18 с площ от 752 кв.м., ПИ, планоснимачен номер № 156, кв.18, т.т.1 до 12 с площ от 683 кв.м., улица - о.т.88-89 -публична общинска собственост т.т.4,5,8,9-4 с площ от 297 кв.м., имот извън регулация- т.т.5,6,7,8-5, с площ от 442 кв.м., площ на целия имот -1422 кв.м.

Имот с планоснимачен № 156, кв.18, с площ от 1422 кв.м. по приложената скица № С-90/04.02.2019 год., издадена от Община С. е ограден с бетонови колове и мрежи.

Според заключението на СТЕ, кредитирано и от настоящата въззивна инстанция частта от процесния имот с площ от 752 кв.м. по регулационния план на с. Г.О. ,утвърден със Заповед № 0-585/1971 год. е в регулация, отразено и на скица № С-90/04.02.2019 год., издадена от Община С. .

Видно от заключението на СТЕ, в издадената скица № С-90/04.02.2019 год. от Община С. по действащия регулационен план на с. Г.О. е отразена улица с о.т.88-89-публична общинска собственост, която от събраните по делото доказателства и СТЕ се налага извод, че тази улица не е реализирана на място. По одобрената КKKP със Заповед № РД-18-47/08.07.2021 год. ,улица с т.т.88-89-публична общинска собственост не е отразена. При огледа на място от вещото лице по СТЕ няма реализирана улица по о.т.88-89.

Решение на ОС"Земеделие"-С., респективно Поземлена комисия С. за възстановяване собствеността на имота на ишците не е издавано.

По делото са разпитан в производството пред първата инстанция свидетеля Й. А. З., от показанията на който се установява, че този свидетел познава С. Л. и Й. Г., с които живяли на една улица. С. Л. и Й. Г. живеят на края на улицата, имотът им е последният преди края на селото. Свидетелят Й. А. З. сочи в показанията си, че имотът владян от ишците е над декар декар и 300 и представлява къща с фургон и дворно място. Според показанията му последно в имота е живеел Г. Л. -брат на С.а Л. и Й. Г., който починал. Преди да се пенсионира живеел в гр.С., след това дошъл да живее в с. Г.О.-към 2000-2005 год. Той Г. Л. обработвал мястото, засаждал зеленчуци. Починал през 2018 година. В показанията си свидетелят Й. З. сочи, че имотът бил поразграден и ишците го заградили. Соци, че има черен път пред имота, но улица никога не е имало. Черният път не преминава през имота, а покрай него. Свидетелят обяснява, че след смъртта на Г. сестрите му идват в събота и неделя. Не са живяли постоянно в имота. Те опънали мрежи и заградили имота. Свидетелят съсед Й. З. сочи също така в показанията си, че имота е ограждан и от родителите на ишците.

В показанията си свидетелката Е. В. Н. разпитана в производството пред районния съд сочи, че познава ишците и знае, че имат наследствен имот от родителите им в село Г.О.. Знае, че брат им Г. е живеел в имота в с. Г.О., починал през 2018 год. Според показанията й имотът се намира в горната част на селото, в горния край, близо до местността „Потоко“ - последната къща от селото и представлява къща с дворно място, заградено с площ повече от един декар. Според показанията й, братът на ишците Г. И. Л. е живял в този имот повече от 15 години. Живеел сам в имота, а в събота и неделя идвали сестрите му, които се грижели за

него. След неговата смърт, и според показанията на свидетелката Е. В. Н. имота се владее от ишците. Заявява ,че имотът винаги е бил ограден с ограда. И според нейните показания през имота не минава улица, а отстрани на пътя.

Правни изводи:

Предявеният иск е установителен за собственост по давностно владение и наследство, с правно основание чл.124,ал.1 от ГПК ,вр.чл.79,ал.1 от ЗС.

Искът е допустим. Допустимостта на иска следва от позицията на ишците че са собственици на имот който общината е заявила и отразила като общинска собственост.

Ишците имат правен интерес от воденето на този иск което следва от изразеното в ИМ, че владеят имота в цялост, а Община С. чрез отразяване на имота като общинска собственост им оспорва собствеността върху този имот. Това налага по съдебен ред и със сила на присъдено нещо да се реши спор, което пък обуславя допустимостта на предявения установителен иск и правния интерес от този иск, независимо от това че ишците си владеят имота. Интересът на ишците се основава на твърдението им, че притежават правото на собственост, което е възникнало на посоченото в исковата молба основание, в случая наследяване и давностно владение и на следващо място от отричането на това право от ответника Община С.. В този смисъл решение № 851 от 19.11.2009 г. на ВКС по гр. д. №1423/2008г., IV г.о., ГК.

По същество Софийският окръжен съд намира предявения иск и за основателен по съображенията изложени в обжалваното решение, към които съдът препраща на основание чл. 272 от ГПК.

С. Л., наследниците й Е. Й. Л. ЕГН ***** и Е. Й. Ц. с ЕГН *****, Й. Г., както и Г. И. Л., починал на 14.12.2018 год. са законни наследници на наследодателя им И. Л. М., починал на 18.05.1989 год., но владял процесния имот в цялост преди смъртта си. Процесната част от имот планоснимачен номер № 156, кв.18 с площ от 442 кв.м. се намира извън границите на регулационния план на селото, като този имот не е заявяван за възстановяване по реда на ЗСПЗЗ от ишците като наследници на И. Л. М..

Настоящата въззивна инстанция също приема, че от събраните по делото доказателства се установява по безспорен начин, че по отношение на процесния имот с площ от 442 кв. м. е било осъществено необезпокоявано владение от бащата на ишците И. Л. М. до неговата смърт на 18.05.1989 год., а след това от неговия син Г. И. Л. владял имота до смъртта си на 14.12.2018 год. както лично, така и чрез сестрите си С. Л. и Й. Г. , които са владяли процесния имот и до момента на завеждане на делото, включително и към момента на приключване на устните състезания по делото.

От представената по делото скица № 1087/19.08.1991 год. на Общински народен съвет - С. е видно ,че имот с пл.№ 156,с площ от 1422 кв.м. е записан по разписния лист на наследниците на И. Л. М., което сочи на извода, че фактическата власт върху имота е упражнявана от И. Л. М. още докато е бил жив преди и към момента на изготвяне на разписния лист, наричан и имотна ведомост.

Установява се от събраните по делото доказателства , че Г. И. Л. брат и наследодател на С. Л. и Й. Г. е осъществявал от 2005 г. до смъртта си през месец декември 2018 г. фактическа власт върху процесния недвижим имот, като владението му е било непрекъснато, явно и несмушавано, поради което и с оглед разпоредбата начл.79,ал.1 от ЗС той е придобил правото на собственост върху имота на основание давностно владение. Със смъртта на Г. И. Л. това право на собственост върху процесния имот придобито по давностно владение е преминало в имуществото на единствените му наследници по закон - С. Л. и Й. Г..

Неоснователни са възраженията на ответника Община С., че с оглед статута на имота на земеделска земя по смисъла на чл.2 от ЗСПЗЗ, обусловен от невключването на процесната част от имота в границите на регулационния план на с.Г.О., ишците не могат да се легитимират като негови собственици, без да е проведена административната реституционна процедура по този закон, както и че не може той, респ. наследодателите му, да го придобият по давност.

Задължителната съдебна практика за конкретния казус е че не всички земи, които

се намират извън регулационния план на населеното място, имат земеделски характер и подлежат на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ с решение на реституционния административен орган с конститутивно действие относно обекта на право на собственост и субектите, на които се възстановява това право. В случаите както е настоящият в който имотът е запазил селищния си характер, не е бил включен в блок на ТКЗС, не е бил причислен към държавния поземлен фонд и не е бил физически или юридически отнет от ищите и техните наследодатели, които са го владяли и го владеят като дворно място, такъв имот не подлежи на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ и не може да бъде включен във фонда по чл.19 от ЗСПЗЗ на земите, които подлежат на възстановяване по реда на този закон, но са останали незаявени в законните срокове. Съобразно тази задължителна практика на ВКС, изразена в решение № 249/04.07.2011 г. по гр. д. № 621/2010 г. на ВКС, I г. о., ако лицето, което владее такъв имот, не притежава документ за собственост, то може да се снабди с нотариален акт по обстоятелствена проверка или да се позове на придобивна давност в съдебен процес, тъй като за такъв имот не се е отнасяла забраната по чл.86 от ЗС за придобиването му по давност, включително и в редакцията на тази разпоредба до изменението ѝ (обн. ДВ, бр. 31/1990 г.), доколкото върху него не е установено право на кооперативно земеползване и не е одържавен.

Освен това както е посочено в Решение № 21 от 04.02.2011 г. по гр. д. № 1327/09 г. на II ГО на ВКС, само този, който в съдебния процес оспорва възможността за придобиване на такъв имот по давност, следва да установи правоизключващото си възражение, като например докаже, че имотът е бил част от кооперативното земеползване или е бил одържавен или отнет по друг начин и следователно е подлежал на реституция по ЗСПЗЗ. В случая такива доказателства липсват, за което не може само от факта, че имотът, по точно процесната част от имот пл. № 156, кв.18 с площ от 442 кв.м. намираща се извън регулационния план на населеното място, да се прави извод, че той е подлежал на реституция по реда на ЗСПЗЗ и след като не е бил заявен за възстановяване в законните срокове, попада във фонда по чл.19 от ЗСПЗЗ, каквото е становището на ответника.

В конкретния случай през 70-те години на миналия век, когато е изработен плана на с. Г.О. процесният имот е бил вписан в разписния лист към този план, т. е. още тогава е имал селищен характер и не е губил този характер - бил е ограден от всички страни. От друга страна, не се установява имотът да е бил включен в блок на ТКЗС за кооперативно земеползване, да е бил одържавен и причислен към държавния поземлен фонд или да е бил фактически или юридически отнет от наследодателите на ищите – бащата И. Л. М. и сина му Г. И. Л., които са го владяли. В тежест на ответника община С. е на доказване а не се установява процесния имот като находяща се извън регулация част от имота на ищите да е бил юридически или фактически отнеман от ищите и върху него да е установено кооперативно земеползване. В гражданския процес, правилата на доказателствената тежест установяват в чия сфера настъпват неблагоприятните последици от недоказване на факт на който страната основава своите искания или възражения. При положение, че Община С. не установява с необходимото пълно доказване, процесния имот, предмет на иска да бил част от кооперативното земеползване или е да бил одържавен или отнет по друг начин фактически или юридически от някой от наследодателите на ищите, съдът прилагайки правилата на доказателствената тежест съобразно установеното в цитираното решение на ВКС № 21 от 04.02.2011 г. по гр. д. № 1327/09 г. на II ГО на ВКС, настоящият съд приема, че върху процесния имот не е установявано право на кооперативно земеползване, не е одържавяван, не е отнеман нито юридически, нито фактически от лицата които са го владяли – наследодателите на ищите. Този имот не е подлежал на реституция по ЗСПЗЗ и за такъв имот не се е отнасяла забраната по чл.86 от ЗС за придобиването му по давност, включително и в редакцията на тази разпоредба до изменението ѝ (обн. ДВ, бр. 31/1990 г.), тъй като върху него не е установявано право на кооперативно земеползване, не е одържавяван и не е отнет фактически или юридически от тези които го владеят като неразделна част от имот пл. № 156 кв. 18 по плана на село Г.О.. В тази насока съдът на основание чл. 272 от ГПК препраща към мотивите на обжалваното решение на РС С., включително и за аргументите от разпоредби на ЗСПЗЗ, от които се налага извод, че не е налице основание за реституция, ако земята не е била обобществена, както в случая, не е било установено върху нея кооперативно земеползване, не е била отнета нито фактически, нито юридически от тези които я владеят.

От представените по делото скици /л.14/ и от заключението на вещото лице по назначената и изслушана СТЕ, кредитирана и от настоящата инстанция се установява ,че от имот с пл.№ 156, с обща площ от 1422 кв. м. 297 кв.м. са предвидени по плана за улица о.т. 88-89 ,като на място не съществува такава улица.С влезлия в сила регулационен план ,утвърден със Заповед № 0-58581971 год. ,имотът с площ от 297 кв.м. е отреден за улица .Към този момент ЗТСУ (отм.) ,който изрично предвижда, че процедурата по отчуждаване включва и издаване на заповед за отчуждаване, каквато не се твърди да е издавана, съответно не е представена по делото. Отчуждаването за улици не се осъществява по силата на плана, за разлика от придаваеми части от имота на едно лице към парцел по дворищнорегулационния план, който има непосредствено отчуждително действие. Само по изключение и то само за придаваемите места дворищния регулационен план по ЗТСУ отм. има непосредствено отчуждително действие. Нормата на §6, ал. 2 на ЗУТ не може да се прилага за оценка на частите от имотите, отчуждавани за улица. В случай, че не е издавана заповед за отчуждаване при действието на ЗТСУ (отм.), се налага извод имотът не е отчужден и от влизане в сила на ЗУТ отчуждаванията за улици, дори при заварени първоначални планове за улична регулация, следва да се извършват по реда и правилата, предвидени в ЗУТ, Закона за общинската собственост и Закона за държавната собственост, каквито процедури също не са осъществени.

Съгласно чл. 14, ал. 1 ЗУТ, с подробен устройствен план (ПУП) се урегулират улици, както и квартали и поземлени имоти за застрояване и за други нужди без застрояване. По този начин се определя съответното предназначение на част от земната повърхност. Субектът, който следва да придобие правото на собственост върху реализираната въз основа на предвижданията на ПУП улица се определя от предназначението, т. е. от отреждането по плана, но самото право се придобива след проведено по предвидения в закона ред отчуждаване на имота, засегнато от това предвиждане. Отреждането на имот за определени нужди с подробен устройствен план не представлява основание за придобиване право на собственост. Такова основание не представлява и самото фактическо реализиране на мероприятиято. Общината (или държавата) придобиват правото на собственост върху определена част от съответния имот след заплащане на обезщетение, който извод се налага от разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от Закона за общинската собственост ЗОБС. Едва след заплащане на дължимото обезщетение общината става собственик и на реализираната върху тази част от имота улица. Чл. 209, ал. 4 ЗУТ изрично предвижда, че частта от поземления имот се счита отчуждена от деня на изплащане на паричното обезщетение. До този момент, дори улицата да е била частично прокарана, имотът не може да се счита общинска собственост, тъй като предвиденият в закона придобивен способ, не се е осъществил. Вярно е че с ПУП за регулация на улици (чл. 110 ЗУТ) съответните имоти се регулират като такива, предназначени за обекти на публична собственост (чл. 112 ЗУТ), както и уличната мрежа (чл. 112, ал. 2, т. 9 ЗУТ), но до заплащането на дължимото обезщетение, отредената за улица част от имота не се счита за отчуждена, дори да е реализирана. Принципната възможност установена чл. 205, ал. 1 ЗУТ - въз основа на влезлия в сила ПУП недвижими имоти, собственост на юридически или физически лица да бъдат отчуждавани, все още не е самото отчуждаване. По силата на чл. 2, ал. 1, т. 1 ЗОБС общината придобива право на собственост върху съответния обект само след надлежно проведено отчуждаване, ако към момента на отреждане на имота за съответното мероприятие негов собственик е физическо или юридическо лице. По изложените съображения, включително и тези в първоинстанционното решение, към което въззивният съд препраща на основание чл. 272 от ГПК, съдът намира ,че ответникът Община С., въззивник в настоящото производство не е придобила право на собственост върху тази част от имота с пл.№ 156, с площ 297 кв.м. отредена по плана на с. Г.О. за улица о.т. 88-89. В този смисъл е и задължителната практика на ВКС, изразена в решение № 18/08.02.2013 г. по гр. д. № 583/2012 г., ВКС, II-ро ГО и в решение № 371/28.07.2010 г. по гр. д. № 1007/2009 г., ВКС, IV-то го.

По изложените съображения и настоящата въззивна инстанция приема ,че предявения от ищците иск с правно основание чл. 79 от ЗС е основателен и доказан и ищците са собственици на основание упражнявано от тях давностно владение и наследство на процесните предмет на иска части от поземлен имот с пл.№ 156, парцел V, в кв.18, целият с площ от 1422 кв.м. по плана на с. Г.О. от 1971 година , а именно: частта с площ от

297 кв.м., попадаща в улица с о.т. 88-89 и частта с площ от 422 кв.м., находяща се извън регулация на с. Г.О. ,от ПИ V-156, целият с обща площ от 1422 кв.м.,при съседни наследници на Й. Н. М. ,Б. Н. М., С. С. К. ,А. М. С. и улица.

По изложените съображения Софийският окръжен съд следва да потвърди обжалваното решение на РС С. № 57 от 14. 02. 2022 год. по гр. дело № 1153/2019 година на РС С., втори състав с което съдът е уважил предявения иск за собственост върху процесния имот на основание давностно владение и наследство.

По разноските:

С оглед изхода на делото и направеното от въззиваемите искане за присъждане на разноските им по делото за втората инстанция, съдът следва да осъди Община С. да заплати на Е. Й. Л. и Е. Й. Ц. и Й. И. Г.1800 (хиляда и осемстотин) лева за разноски по делото във въззивната инстанция, от които по 600 лева платени от всеки от тях за адвокатско възнаграждение на пълномощника им адвокат Е. А. от САК.

Воден от гореизложеното, Софийският окръжен съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 57 от 14. 02. 2022 год. по гр. дело № 1153/2019 година на РС С., втори състав.

ОСЪЖДА Община С. да заплати на Е. Й. Л. ЕГН *****, Е. Й. Ц. с ЕГН ***** и Й. И. Г. общо 1800 (хиляда и осемстотин) лева за разноски по делото във въззивната инстанция, от които 600 лева за Е. Й. Л., 600 лева за , Е. Й. Ц. и 600 лева за Й. И. Г..

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____